

ΕΤΟΣ 59ον

14 Αυγούστου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33 (3037)

Η ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

«Έκαστος δέ βλεπέτω πῶς οικοδομεῖ»· κατά τή σημερινή ἐποχή εἶναι σύνθησε τό φαινόμενο νά ἐμβάλληουμε ἀβίαστα καί αὐτάρεσκα τόν ἑαυτό μας στή διαδικασία συναγωγῆς αὐθαίρετων συμπερασμάτων γιά τόν τρόπο πού οἱ ἄλλοι, οἱ γύρω, οἱ πνευματικοί ἡγέτες, οἱ πολιτικοί ἄρχοντες, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν διάφορων κοινωνικῶν ὁμάδων, ζοῦν καί πολιτεύονται. Ἔχουμε μάθει, ἢ μᾶλλον νομίζουμε ὅτι γνωρίζουμε μέ ἀκρίβεια ἀνατόμου καί λεπτότητα χειρουργοῦ νά κατατέμνουμε τήν προσωπικότητα τοῦ ἄλλου, νά σημειώνουμε λάθη καί παραλείψεις, νά ὑπογραμμίζουμε σφάλματα καί ἀτοπήματα, νά ἀνακαλύπτουμε μελανά σημεία καί γκρίζες ζῶνες στήν πορεία τῶν συνανθρώπων μας, συχνότατα «διϋλίζοντες τόν κῶνωπα, τήν δέ κάμηλον καταπίνοντες».

Βεβαίως αὐτό εἶναι χαρακτηριστικό ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δέν πιστεύουν στόν Χριστό καί ὡς ἐκ τούτου ἀγευστοί τοῦ μηνύματος τῆς ἀγάπης τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου δικαιολογοῦνται, θά λῆγαμε, νά πελαγοδρομοῦν καί νά χάνουν πολῦτιμο χρόνο στίς σχέσεις τους μέ τό συνάνθρωπο. Δυστυχῶς, ὅλα τά παραπάνω ἀπαντοῦν συχνότατα σέ κοινωνίες χριστιανικές καί μάλιστα στόν ὀρθόδοξο κόσμο πού ἔμαθε ἐπικίνδυνα νά σπαταλᾷ τό χρόνο του ἀσυλλόγιστα, χωρίς νά κάνει ὀρθή χρήση αὐτῆς τῆς σπουδαίας δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ. Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μᾶς δόθηκε γιά νά πλησιάσουμε τόν Θεό, γιά νά γίνουμε ἅγιοι, γιά νά ἐντοπίσουμε στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία δηλαδή, τά σφάλματα καί τίς πληγές μας καί νά τά γιατρέψουμε μέ τή μετάνοια καί τή συμμετοχή μας στά ἅγια μυστήρια. Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μᾶς δόθηκε γιά νά στηρίξουμε τόν ἀδελφό, γιά νά δώσουμε τό «παρών» στήν ἀνάγκη του, γιά νά κοινωνήσουμε μαζί του καί νά τόν διορθώσουμε ἐνδεχομένως πάντοτε σέ πνεῦμα ἀγάπης, ἀλληλοκατανόησης, καταλλαγῆς, ἀδελφικῆς συγγνώμης· γιά νά ἐπενδύσουμε στήν προσευχή γιά τή μετάνοιά του καί τή μετάνοιά μας πρωτίστως. Ἔτσι οικοδομοῦμε καί ἐμεῖς μέ τό δικό μας λιθαράκι τήν οἰκοδομή τοῦ Χριστοῦ, τόν ἄσειστο πύργο τῆς Ἐκκλησίας, καί δέν γινόμαστε αἴτιοι νά καθοῦν ψυχές.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. γ΄ 9-17)

Ὁ Χριστός, ὁ θεμέλιος λίθος

Ἀδελφοί, Θεοῦ ἔσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομὴ ἐστε. Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλέπετω πῶς ἐποικοδομεῖ· θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, ἕκαστου τὸ ἔργον φανερόν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει· ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἕκαστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει. Εἴ τις τὸ ἔργον μενεῖ ὁ ἐπαρκόδομησε, μισθὸν λήψεται· εἴ τις τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός. Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθειρεῖ, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς.

Ἡ ἀλληλαγὴ τοῦ ἑαυτοῦ μας

Σκοπὸς τῆς δωρεᾶς τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας νομίζουμε πολλῆς φορές ὅτι εἶναι νὰ ἀλληλάξουμε τὸν κόσμον· ἰδιαίτερα δὲ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ ἐκκλησιαστικά, θεωροῦμε ὅτι ὀφείλομε νὰ διορθώσουμε τὴ Σύνοδο, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, τὸν Πατριάρχη, τοὺς Ἐπισκόπους, νὰ σώσουμε τάχα τὴν Ἐκκλησία. Νομίζουμε ὅτι προσδίδουμε ἀξία στὸν ἑαυτό μας, ὅταν ἔχουμε γνώμη γιὰ τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ἀπόλυτη, ἐκπεφρασμένη ἀπὸ καθέδρας μὲ πεποιθήση καὶ βεβαιότητα αὐθεντίας. Ξεχνᾶμε ὅμως ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐφ' ἅπαξ σωτήρα τῆς τὸν Χριστό καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ αὐτόκλητους παντοειδεῖς «σωτῆρες». Σκοπὸς ἅγιος καὶ εὐλογημένος εἶναι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ ἀλληλάξουμε «ἐν Χριστῶ» μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ἔτσι νὰ ἀτενίσουμε μὲ διαφορετικὸ βλέμμα τὸν κόσμον, οἰκοδομώντας οὐσιαστικά καὶ ὄχι κατακρημνίζοντας τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε ἀξία, ἀξία πνευματικὴ ἀπροσμέτρητη καὶ ἀπερινόητη, γιὰ νὰ γίνουμε ναοὶ του καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ «οἰκεῖ ἐν ἡμῖν». Ἐμεῖς ὅμως μὲ τὴν ἀγνώμονα διαγωγὴν μας ἀρνούμαστε οὐσιαστικά τὴ δωρεά, ὅπως ἀπλοτε οἱ παλαιοὶ Ἰσραηλίτες. Μὲ τίς ἐπιλογές, τίς ὑπερβολές ἢ τὴν ἀδιαφορία μας κάνουμε κάτι πού θεωροῦμε ὅτι εἶναι τάχα ἀναφαίρετο δικαίωμά μας, φθειροῦμε τὸν ἑαυτό μας πού, ὅπως εἶπαμε, εἶναι προορισμένος γιὰ νὰ γίνετα «Θεοῦ κατοικητήριον», ζώντας μακρὰν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἢ καλύτερα βαπτίζοντας ὡς θέλημα Ἐκείνου τὸ δικό μας προσωπικὸ θέλημα, ματαιοπονοῦμε καὶ τελικὰ βυθιζόμαστε, ἀνοίγοντας τὴ θύρα τῆς ψυχῆς μας στὰ πολλὰ καὶ ποικίλα πάθη καὶ ὀδηγώντας στὴν ἀπώλεια πολλοῦς. Ὅχι βέβαια, ἀδελφοί.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἐμεῖς εἴμεθα συνεργάται τοῦ Θεοῦ, καί σεῖς εἴσθε χωράφι τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομή τοῦ Θεοῦ. Κατά τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ πού μοῦ ἐδόθηκε, σάν σοφός ἀρχιτέκτων ἐγὼ ἔβαλα θεμέλιον, ἄλλος δέ κτίζει τὴν οἰκοδομὴν. Ὁ καθένας ἄς προσέχη μὲ ποιὸν τρόπον οἰκοδομεῖ. Ἄλλο θεμέλιον κανεῖς δὲν μπορεῖ νά βάλῃ παρά ἐκεῖνο πού ἔχει τεθῆ, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἐάν κανεῖς κτίζει ἐπάνω εἰς τὸ θεμέλιον αὐτὸ χρυσάφι, ἀσῆμι, πολυτίμους λίθους, ξύλα, χορτάρια, καλάμια, τοῦ καθενὸς τὸ ἔργον θά γίνῃ φανερόν· ἡ ἡμέρα θά τὸ φανερώσῃ, διότι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀποκαλύπεται μὲ φωτιά καί ἡ φωτιά θά δοκιμάσῃ τί εἶδους ἔργον ἔκανε ὁ καθένας. Ἐάν τὸ ἔργον πού ἔκτισε ἕνας μείνῃ, αὐτός θά ἀνταμειφθῇ. Ἐάν κάποιου τὸ ἔργον καῖ, θά ὑποστῇ ζημίαν, ὁ ἴδιος ὅμως θά σωθῇ, ἀλλὰ κατὰ τέτοιον τρόπον ὅπως σώζεται κανεῖς ἀπὸ πυρκαϊάν. Δὲν ξέρετε ὅτι εἴσθε ναὸς τοῦ Θεοῦ καί τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ μέσα σας; Ἐάν καταστρέφῃ κανεῖς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, θά τὸν καταστρέψῃ ὁ Θεός, διότι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, καί ὁ ναὸς αὐτὸς εἴσθε σεῖς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀνωιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἡ εὐθύνη μας ἔναντι τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ

«Ἐκαστος βηπέτω πῶς οἰκοδομεῖ»· ἄς ἀκούσουμε τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου καί ἄς θέσουμε στὴν ὑπηρεσία τῆς οἰκοδομῆς τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ τὴ συμπεριφορὰ, τὴ σκέψη, τὸ λόγον καί τὴ σιωπὴν μας. Δὲν εἶναι μικρὴ ἡ εὐθύνη νά εἶναι κανεῖς χριστιανὸς καί δὴ ὀρθόδοξος, μέσα σὲ ἕναν κόσμον διαβολικῆς αὐτάρκειας καί τραγικῆς ἀποξένωσης. Συνεχίζουμε, ἀδελφοί μου, νά εἴμαστε τὸ ἀλάτι αὐτοῦ τοῦ κόσμου πού ἐγίνε ἄνοστος καί ἄγευστος ἀπὸ τὴν παράδοσή του στὴν ἁμαρτία. Χρειάζεται μὲ ταπεινὸ φρόνημα νά συνειδητοποιήσουμε τὴν ἀξία τῆς κλήσεώς μας καί νά χτίσουμε ὅσα ὁ διάβολος καί τὰ ὄργανά του προσπαθοῦν νά κατεδαφίσουν. Ἔχουμε «πρωτομάστορα» καί ἀκρογωνιαῖο λίθον τὸν ἴδιον τὸν Χριστόν καί ὡς ἐκ τούτου τίποτα καί κανένα νά μὴ φοβηθοῦμε.

Ἄρχιμ. Α. Α.

14 Αὐγούστου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Προεόρτια τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, Μιχαίου τοῦ προφήτου (n' π.Χ. αἰ.).
Ἦχος: πλ. δ' – Ἐωθινόν: θ' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. γ' 9-17 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ιδ' 22-34.

Ἡ ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Αὐγούστου, Μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως.

Ἀπόστολος: Α' Κορ. δ' 9-16 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ιζ' 14-23.

Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ὁ θάνατος στό πρόσωπο τῆς Παναγίας ὀνομάζεται «κοίμηση». Ἡ Παναγία ὡς ἄνθρωπος, ἀσφαλῶς, «κεκοίμηται». Εἶναι ὅμως καί ζωοδότρα, ἔτεκε τή ζωή. Στό πρόσωπό της ὁ θάνατος νικήθηκε, ὅπως πρῖν ἀπό τήν ἴδια νικήθηκε ὁ πόνος, ἡ ὀδύνη καί ἡ ἀπελπισία. Ἡ Ὁρθόδοξη ἀγιογραφία ποτέ δέν παρουσίασε τήν Παναγία θρηνολογοῦσα καί κλαίουσα, ἀλλά μᾶλλον σιωποῦσα πρό τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ Υἱοῦ της. Εἶναι ἡ Μάνα πού προσδοκᾷ τόν Υἱόν της καί πάλιν ζῶντα. Ἡ Παναγία μέ τή στάση της εἰκονίζει τήν προσδοκία τῆς ἀνάστασης. Προσβλέπει πρός τή ζωή καί ὄχι τό θάνατο.

Βέβαια, ἡ Παναγία ὅπως καί ὁ Χριστός, κατά τήν ἀνθρώπινη φύση, ἀποδέχθηκε τό φυσικό καί σωματικό θάνατο, ὄχι ὅμως μέ μιᾶ ἔννοια τελικότητας, ἀλλά ὡς κάτι τό προσωρινό, ὡς ἕναν ἀπλό ὕπνο προσδοκῶντας τήν ἔγερση καί τήν ἀνάσταση. Ἡ κοίμηση τῆς Παναγίας μᾶς προἰδεάζει καί γιά τή δική μας κοίμηση ἀλλά καί γιά τήν ἀνάστασή μας. Κάτω ἀπ' αὐτή τήν προοπτική, ὁ θάνατος χάνει τήν ἀπόλυτη καί φριχτή του μορφή καί δέν ἀποτελεῖ πλέον τή μόνιμη ἀπειλή. Ἀπλά παίρνει τή μορφή μιᾶς διάβασης καί «μετάστασης» ἀπό τά παρόντα καί ἀπατηλά στά αἰώνια καί οὐσιώδη. Ὁ θάνατος εἶναι τό ἀναγκαῖο πέρασμα γιά τήν κατ' οὐσίαν ζωή τῆς αἰωνιότητος.

(Ἀπό τό ἔργο τοῦ ὁμοῦ. καθηγ. Γ. Π. Πατρώνου,

Κήρυγμα καί Θεολογία, τ. Β', τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας).

Στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Παρακολουθήστε καθημερινά: 1) «**Γνωριμία μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη**», στίς 15:00

2) «**Τή μουσική τῶν ἀγγέλων**» (Βυζαντινή μουσική) στίς 16:00

3) «**Τήν ἱστορία μας**» στίς 21:30

4) «**Ἡ ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας**» στίς 11:00 καί

5) «**Τό τραπέζι τῆς Κυριακῆς**» (κάθε Κυριακή) στίς 12:00.

Περισσότερα: www.ecclesia.gr

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr